

Η Κύπρος, ο μαθητής και το θαύμα

Το πρώτο βραβείο στον

Πανελλήνιο μαθητικό διαγωνισμό ποιήσεως για την Κύπρο.

Κωνσταντίνος Χολέβας- Πολιτικός Επιστήμων

Σήμερα παραχωρώ όλον τον χώρο του άρθρου μου στον μαθητή του Ζαννείου Προτύπου Πειραματικού Λυκείου του Πειραιά, Χρήστο Τσαγκάρη, ο οποίος κέρδισε το πρώτο βραβείο στον Πανελλήνιο μαθητικό διαγωνισμό ποιήσεως για την Κύπρο. Απεστάλησαν 3000 έργα από 20.000 μαθητές που προέρχονται από την Ελλάδα, την Κύπρο και την Ομογένεια. Ο τίτλος του ποιήματος είναι «Ζητάμε ακόμη το θαύμα», εμπνευσμένος από στίχο του Γ. Σεφέρη. Επιλέγω τα πιο συγκινητικά σημεία από αυτό το εκτενές και θαυμάσιο έργο:

«...Κάποιο πρωί του Ιούλη ο ουρανός κοκκινίζει από το αίμα του ήλιου...

Σπάει ο τόπος, σπάει το χώμα, σπάει το δέντρο. Κάτι μέσα μας σπάει, το ακούς να ραγίζει, το νιώθεις...!

Κάποιο πρωί του Ιούλη μας κυνηγούν μες στις βουνοπλαγιές οι βάρβαροι του Αττίλα

Πληρωμένοι χρυσάφι από τους τριάκοντα τυράννους της Αθήνας

Σφίγγοντας στη σιωπή τους τη βούλα του μεγάλου σατράπη των Υπερβορείων...

Κάποιο πρωί του Ιούλη κυλά πάνω μας, μας πνίγει ακράτητος ο ποταμός Ευρυμέδοντας...

Κάποιο πρωί του Ιούλη ξεβάφουνε πάνω μας τα νερά του Αχέροντα.

Χανόμαστε δεμένοι στις αλυσίδες της λήθης.

Φιμώνουν τον πόνο, φιμώνουν τη σκέψη, φιμώνουν τη λέξη βουβές φωτογραφίες ασπρόμαυρες.

Όσο θυμόμαστε, ζούμε ανάμεσα σε τυράννους.

Πέρσες και Βενετσιάνους. Σταυροφόρους Ριχάρδους, Ναίτες και Λουζινιάν...

Μέσα στο χρόνο, αλλάζοντες γλώσσες, οικόσημα και φορεσιές, με άλλες πληγές Αχαιμενίδες ιππότες μας ζώνουν...

Κάποιο πρωί του Ιούλη μας φορούν πάλι στα χέρια αλυσίδες.

Σκίζουν τη γη, τα ποτάμια φλογισμένες ερπύστριες. Μα εμείς ζητούσαμε πάντα το θαύμα...!

-Ήμασταν συνηθισμένοι να το στοχαζόμαστε αλλιώς το «Ιησούς Χριστός Νικά» -

Δίχως μεγάλους βαίλους, πρόξενους και πλανερές συμφωνίες...

Δίχως συμβούλια μάταια, λόγια τυφλά και προσχεδιασμένες απάτες.

Σαν να τέντωνε εκείνο το πρωινό ο Τελαμώνιος Τεύκρος το στερνό τόξο του επάνω τους

Σαν να σηκωνόταν ο βασιλιάς Ευαγόρας μέσα από τα πλοία που καίγονται...

Σαν να φαινόταν χρυσοφόρος μέσα στους στόλους του κάποιος μεγάλος Κομνηνός να εκδικηθεί τους Σταυρεμπόρους...

Σαν να αποκτούσαν μιλιά μπρος στις υψηλές τους καθέδρες οι γραφές του εγκλείστου Νεόφυτου...

Σκέψεις παράδοξες. Μα σε αυτόν τον τόπο μιλάς και τα θαύματα γίνονται.

Για αυτό δεν ξεχνάμε ...το θαύμα κάποτε το αγνοείς, το ξεχνάς, μα εκείνο δεν σε ξεχνάει, δεν χάνεται... Για αυτό δεν ξεχνάμε!...

Σαν κάποιο χαρμόσυνο άγγελμα για το λαό που απέμεινε να προχωρά μες στα σκοτάδια, για εκείνους που έγιναν ξένοι μέσα στα σπίτια τους...

Ζητάμε ακόμα το θαύμα, μετρώντας αυτούς που έζησαν, αυτούς που έφυγαν και αυτούς που πια δεν γνωρίζει κανείς!...

Ζητάμε ακόμα το θαύμα κοιτάζοντας τους τάφους των αιχμαλωτισμένων Αγίων μας!...»

Ναι, Χρήστο Τσαγκάρη, πιστεύουμε στο θαύμα. Καλή Ανάσταση!

Πηγή: .synodoiporia.gr